

ATOMKRAFT HØRER TIL PÅ TEKNISK MUSEUM

Af Preben Maegaard, Forstander, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, vicepræsident for EUROSOLAR

Atomkraft er en teknologi, der tilhører fortiden og har sin plads på teknisk museum. Alligevel har den stadig sine tilhængere, som med næsten religiøs fanatisme kæmper for atomkraften. Selv 20-års dagen for Tjernobyl katastrofen, den 26. april, blev til endnu et slag for atomkraften. I Poul Friis's debatprogram på P1 var der ikke en lyd om, at vindenergi allerede dækker over 20% af det danske elforbrug og at vi har 25.000 arbejdspladser indenfor denne ny industri. Derimod var der en række spørgsmål, der ledede frem imod atomkraftens uundgåelige nødvendighed.

Debatten om atomkraften blev genoplivet i 2004 - ikke bare i Danmark. Den internationale atomkraftmafia, som har væltet sig i offentlige tilskud til forskning de sidste 50 år, fører sig på ny frem over hele verden.

Pludselig er alle affaldsproblemerne løst. Ind med det i en bjerggrotte og der kan det radioaktive affald ligge 100% sikkert i tusinder af år. At atomkraftværker også frembringer højradoaktivt plutonium, og at det problem ingen løsning har, forties. Det forties også, at brændslet, uran, vil slippe op sammen med olien.

Udover at plutonium er et udsøgt mål for terrorister, som med minimale mængder kan lamme storbyfund, så har det den kedelige egenskab, at det ikke kan ses, smages eller lugtes. Ondet viser sig primært i form af kræft og ikke bare hos mennesker. Der er ingen smarte løsninger på plutoniumproblemet.

Atomkraften har af disse og mange andre grunde ingen fremtid. Det er kynisk og uacceptabelt, at talrige fremtidige generationer skal leve med disse giftige, radioaktive efterladenskaber, bare fordi vi har et umætteligt behov for elektricitet, som vi sløser med. Med moderne energibesparende udstyr kan spares totrediedele af elforbruget. Resten kan de næste 5 milliarder år komme fra solen, vinden og biomasse. Der er 15.000 gange mere til rådighed end det globale energiforbrug.

Poul Schlüter satte som konservativ statsminister i 1985 punktum for Danmarks deltagelse i det atomare eventyr efter ti års massiv agitation for atomkraft. Ikke mindst statens egen forsøgsstation, Risø, var meget aktiv i den offentlige debat som en førsteklases smagsdommer. Men demokratiet trådte i karakter, for 80% af befolkningen var imod atomkraft.

Det skabte ro omkring energipolitikken i Danmark og blev indledningen på en helt eventyrlig udvikling med en miljø- og vedvarende energiindustri med

30.000 nye arbejdspladser og en eksport på 30 milliarder kroner årligt, som blomstrede indtil regeringsskiftet i 2001.

I Tyskland, Europas største industriland, kommer snart 10% af strømmen fra vindmøller; nogle af delstaterne ligger omkring 30%. Også i Spanien har de megen vindkraft. Så med nogle privates indsats og den rigtige lovgivning er der sket mirakler i tre europæiske lande.

Tænk, dersom det var samfundet som helhed og ikke 3 men 200 lande, som gik aktivt ind for vedvarende energi. Hvad ville det ikke betyde for det danske erhvervsliv som international storleverandør af udstyr indenfor vedvarende energi at kunne skabe i tusindvis af yderligere arbejdspladser.

Det kræver blot, at det danske samfund satser seriøst herpå med relevant forskning, uddannelse af arbejdskraft, og et stabilt hjemmemarked, og at vi stopper drømmeriet om atomkraften. Der er ingenting at hente for Danmark indenfor atomkraft. Danmark udvinder og beriger ikke uran og kan ikke levere atomkraftværker til verdensmarkedet.

Langt de fleste lande har stadig næsten 0 % vindkraft, ligesom vi i Danmark har 0% atomkraft. Dersom bare en brøkdel af de penge og ressourcer, der igennem årtier er anvendt på atomkraft blev overført til vedvarende energi, så ville der virkelig ske noget. Men atomkraften får fremdeles 70% af industrilandenenes forskningsmidler til energi. Vedvarende energi får 7%. Der har i 50 år været professorater og fakulteter for atomkraft. Derimod er det vanskeligt for ungdommen at få en uddannelse indenfor vedvarende energi.

Specielt det internationale atomkraftagentur, IAEA i Wien, promoverer atomkraften. Det betaler vi alle til. Uden IAEA ville atomkraften i dag være afdød og glemt sag. Atomenergiagentur har 2.000 ansatte og et årligt budget på ca. 2 milliarder kroner og afholder årligt 400 konferencer og seminarer og konsulterer regeringer over hele verden om fordelene ved atomkraft.

Men der er INTET internationalt tilsvarende organ til koordinering og fremme af vedvarende energi, et IRENA, selv om forslaget har været fremme siden 1991. Stærke kræfter modarbejder omstillingen til vedvarende energi og det er den vogn, som den nye generation af atomkrafttilhængere spænder sig foran.

Hvorfor skal atomkraft og den fossile energi modtage 300 milliarder USD globalt i tilskud om året, når det påstås at være konkurrencedygtig og billig energi. Atomkraften har alene til forskning modtaget 300 milliarder USD siden 1960erne – den vedvarende energi har modtaget 20 milliarder.

Men ikke alle lande bygger atomkraftværker. Det kommer i høj grad an på det politiske system. Store lande som USA og Tyskland har ikke bestilt nye atomkraftværker siden 1977, hvorimod man især bygger atomkraftværker,

hvor der er stærke, statsstyrede elsektorer, der er afhængige af store statslige subsidier til atomkraften.

Kilderne til information om atomkraft, kan enhver konsultere på Internettet under bogstaverne, IAEA, WNA, EIA, WEC, IEA, TVO, VDEW, EURELECTRIC med flere, som alle har det tilfælles, at de tilhører den råstofbaserede, konventionelle energisektor. For at forsvare de nuværende markedsandele holder de sammen imod den vedvarende energi.

Det er de, fordi vedvarende energi er decentral af natur og baseret på teknologi og ikke som den "gamle" energisektor på begrænsede råstoffer. En omstilling i stor målestok til vedvarende energi vil fratage den gamle energisektor dens magtbaser, monopoler, milliardtilskud og andre privilegier og det modsætter den sig naturligvis. De fortæller efter bedste evne, hvor dyrt og usikkert vedvarende energi er, mens de selv har den rigtige vare på lager.

Den "gamle" energisektor har blot det problem, at olie, gas og bestemt også uran er begrænsede ressourcer; spørgsmålet er bare, hvor mange krige verden kan tåle i kampen om energiråstoffer, som alligevel snart vil slippe op.

Interesserede i fremtidens energiforsyning kan søge informationer hos fortalerne for vedvarende energi, som generelt er fattige på organisationer i sammenligning med energiens magtelite. Men gå på Google og skriv "renewable energy" og man vil få 1,5 millioner steder at vælge imellem hos bl.a. WCRE, EREC, WWEA, BWE, NREL, EREF, EUROSOLAR, OVE, AGORES, EUFORES, WIRE, WREN, OVE eller folkecenter.net

God jagt!